

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Milana Procházky a soudců Mgr. Karla Černína, Ph.D., a Mgr. Jana Čížka ve věci

žalobců: a) F. Š.
b) J. S.
oba zastoupeni advokátem Mgr. Pavlem Nádeníčkem
sídlem Průchodní 377/2, Brno

proti
žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**
sídlem Žerotínovo nám. 3/5, Brno

za účasti: 1. obec Babice nad Svitavou
sídlem Babice nad Svitavou 197
zastoupena advokátem Mgr. Janem Hladkým, LL.M.
sídlem Orlí 483/1, Brno
2. EG.D, a. s.
sídlem Lidická 1873/36, Brno
3. CETIN, a. s.
sídlem Českomoravská 2510/19, Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 3. 2022, čj. JMK 30680/2022

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Účastníci řízení a osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Obec Babice nad Svitavou (dále též „osoba zúčastněná na řízení 1“ nebo „stavebník“) požádala Obecní úřad Bílovice nad Svitavou (dále též „stavební úřad“) o povolení pro umístění stavby označené jako „ZŠ a MŠ X, p.o., rozšíření kapacit MŠ, vybudování odborných učeben ZŠ, dostavba ZŠ a MŠ“ (dále jen „stavební záměr“). Stavební úřad usoudil, že je stavební záměr přípustný a dne 2. 9. 2021, čj. 1687/2021/BNS/SU, vydal územní rozhodnutí o umístění stavby (dále jen „rozhodnutí o umístění stavby“).
2. Žalobci jsou spoluvlastníky pozemků p. č. XA a XB v obci X, které bezprostředně sousedí s areálem základní a mateřské školy, ve kterém se bude stavební záměr realizovat. Součástí pozemku p. č. XB je rodinný dům č. p. XC.
3. Proti rozhodnutí o umístění stavby podali žalobci odvolání, které žalovaný zamítl rozhodnutím označeným v záhlaví (dále též „odvolací rozhodnutí“ nebo „napadené rozhodnutí“). Proti němu brojí žalobci u Krajského soudu v Brně žalobou podanou dne 5. 5. 2022.

II. Argumentace žalobců

4. Žalobci navrhuji napadené rozhodnutí zrušit, přičemž namítají jak procesní pochybení, tak chyby v projektové dokumentaci.
5. Řízení před stavebním úřadem nebylo procesně v pořádku. Stavební úřad výzvou ze dne 7. 10. 2020 po stavebníkovi požadoval mimo jiné doložit hydrogeologický posudek (bod 1 výzvy) a doplnit do projektové dokumentace řez konečnou úpravou terénu na styku s pozemkem p. č. XA (bod 5 výzvy). Tuto výzvu však stavebník „ignoroval“, podklady nedoložil a absenci výše citovaných dvou podkladů stavební úřad nakonec přešel s tím, že nejsou nutné. Takový závěr je ale nepřezkoumatelný. Stavební úřad sám vyzval stavebníka, aby dané listiny doložil. To, že si to poté rozmyslel, nemá oporu v zákoně. Správně se měl zabývat tím, zda je jejich nedoložení podstatnou vadou žádosti, pro kterou nelze v řízení pokračovat. Podle žalobců tyto podklady nutné jsou podle § 86 odst. 6 zákona č. 183/2006 Sb., stavební zákon, a podle přílohy 1 bodu B1 vyhlášky Ministerstva pro místní rozvoj č. 499/2006 Sb., a § 1a odst. 1 téže vyhlášky.
6. Součástí spisu je prodloužené závazné stanovisko Správy a údržby silnic, které měl dotčený orgán prodloužit 6. 7. 2021. Ve spise však není žádný doklad o doručení či založení prodlouženého stanoviska do spisu. Navíc dotčený orgán prodloužil dané stanovisko v den státního svátku a jeho příloha není označena datem. Podle žalobců tak stavební úřad v době vydání územního rozhodování buď nedisponoval platně prodlouženým závazným stanoviskem nebo tímto stanoviskem disponoval, ale žalobcům jej neukázal (tedy upřel jim právo vyjádřit se k podkladům rozhodnutí). S tím souvisí Situační výkres SO-06 5/2020, který byl nahrazen výkresem 12/2020. K aktualizovanému závaznému stanovisku dotčeného orgánu však byl přiložen neaktuální výkres, tzn. souhlasné stanovisko nebylo vyznačeno na poslední verzi situačního výkresu. Proto v okamžiku vydání územního rozhodnutí neobsahoval spis platné stanovisko Správy a údržby silnic. Místo popsané námítky žalovaný řešil, zda tato chyba nějak zasáhla do práv žalobců.
7. Žalovaný vydal napadené rozhodnutí, aniž by vyčkal na potvrzení závazného stanoviska svého odboru územního plánování Ministerstvem pro místní rozvoj. V reakci na odvolání

žalobců potvrdil žalovaný svým stanoviskem ze dne 14. 12. 2021 závazné stanovisko Městského úřadu Šlapanice ze dne 17. 6. 2020. Proti správnosti a zákonnosti potvrzujícího stanoviska uplatnili žalobci námitky, které žalovaný vyhodnotil jako podnět k přezkumu a postoupil věc Ministerstvu pro místní rozvoj. Nečekal však na konec lhůty dle § 94 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, a napadené rozhodnutí vydal. Podle žalobců však mělo být stanovisko žalovaného podrobeno přezkumu podle § 149 odst. 7 a 8 správního řádu. Šlo o novou skutečnost (vydáno po uplynutí odvolací lhůty proti prvostupňovému rozhodnutí), žalobci proti stanovisku brojili při první možné příležitosti a § 149 odst. 7 správního řádu nerozlišuje mezi přezkumem závazného stanoviska a přezkumem navazujícího závazného stanoviska. Postup v rozporu s § 149 odst. 7 správního řádu je zásadní vadou řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 9. 2010, čj. 5 As 56/2009-63, nebo rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 18. 2. 2021, čj. 30 A 15/2019-107).

8. Žalovaný chybně změnil výrok územního rozhodnutí. Nebyly totiž splněny podmínky pro postup podle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu a žalovaným provedené změny neodpovídají projektové dokumentaci. Změnu výroku též nedostatečně zdůvodnil. Navíc žalovaný nepřesně tvrdí, že dokumentace byla se žalobci projednána. K projednání však v pravém slova smyslu nedošlo, neboť i během místního šetření trvali žalobci na svém a vznášeli proti dokumentaci své námitky. Nesprávná změna výroku se týká odvodnění střechy [bod „*Přístavba (dostavba) ZŠ – SO 02: Popis konstrukce*“]. Technická zpráva uvádí, že způsob odvodnění střech je navržen v „*PD-stavo – řešení stavby*“, ale podle žalobců není ve spise listina „*PD-stavo – řešení střechy*“ obsahující řešení odvodnění střech, na který odkazuje technická zpráva. Podle žalovaného je touto listinou výkres „*D-04 – Dostavba ZŠ*“, ale ten nesedí s popisem odvodnění v technické zprávě. Výkres počítá s jedním vnějším svodem a dvěma vnitřními, což neodpovídá technické zprávě a výroku napadeného rozhodnutí, kde se naopak hovoří o dvou vnějších a jednom vnitřním svodu. Dále žalovaný změnil délku liniové vpusti na 1,5 m, ačkoliv ve výkresu C – Koordinační situace stavby je vpust o délce 1,4 m. Ve světle těchto změn je nedostatečné odůvodnění žalovaného, že navrženým řešením dojde ke zlepšení stávajícího stavu, aniž by to přitom vztahoval k nové situaci po realizaci přístaveb.
9. Následující námitky žalobců již míří proti samotné projektové dokumentaci a podmínkám realizace stavebního záměru.
10. Za prvé, povolený stavební záměr je v rozporu s územním plánem. Prostorový regulativ povoluje maximálně dvě nadzemní podlaží. Budova školy je sice starší než územně plánovací dokumentace, ale měla-li by pro ni platit výjimka více nadzemních podlaží, musela by být uvedena v územně plánovací dokumentaci. Závazné stanovisko žalovaného bez bližšího odůvodnění posuzuje vztah podlaží současné budovy školy a nové přístavby, přičemž dochází k závěru, že třetí nadzemní podlaží přístavby fakticky odpovídá druhému podlaží objektu školy a že obvyklá výška dvoupodlažní budovy je 9 m. Povolený záměr však ve skutečnosti má tři nadzemní podlaží a výšku přes 12,5 m, tudíž jednoduše neodpovídá územnímu plánu. Žalovaný také nijak nekorigoval výklad pojmu „rozsáhlá dostavba původní stavby“, který v územním rozhodnutí provedl stavební úřad, a který jednak nebyl správný, a navíc sám žalovaný tvrdil, že mu jako stavebnímu úřadu výklad pojmu použitých v územním plánu nepřísluší.
11. Za druhé, žalovaný se nevypořádal přezkoumatelně se vzdáleností stavebního záměru (budovy) od pozemku p. č. XA. Naměřená vzdálenost 13,20 m zkrátka nemůže odpovídat

realitě. Takovou vzdálenost totiž uváděly už předchozí výkresy za situace, kdy měla přístavba základní školy zcela jiné rozměry. Je jasné, že vzdálenost nemůže být stále stejná. Žalovaný se také vůbec nevyjádřil k námitce žalobců, že panují rozpory ve výškách skladeb podloží.

12. Za třetí, v projektové dokumentaci chybí relevantní pohledy od pozemků p. č. XB a XA (příloha 1, bod D3 vyhlášky č. 499/2006 Sb.). K jejich doložení vyzval stavebníka už stavební úřad ve výzvě ze dne 7. 10. 2020. Stavebník však výzvě nevyhověl. Žalovaný pak vycházel z výkresu č. 23, který podle něj zachycuje rovnou tři pohledy (ze dvou pozemků a ze západu). Ale tento pohled (ačkoliv má být ze západu) neodpovídá jinému pohledu s označením „západní fasáda“, ačkoliv má jít o totéž. Žalobci tak po celou dobu řízení nevěděli, jaký skutečný pohled budou mít ze svého rodinného domu.
13. Za čtvrté, podle žalobců je neurčitě řešeno odvodnění zpevněných a nezpevněných ploch. Žalovaný nedokázal vysvětlit rozpory vyčíslení množství vod z odvodňovacích ploch.
14. Za páté, nemá stavebník vyřešenu otázku zeminy, sutí a odpadu ze staveniště. Žalovaný se s touto námitkou nevypořádal. Mezi odůvodněním územního rozhodnutí a jeho výrokem opřeným o závazné stanovisko Městského úřadu Šlapanice je rozpor. Územní rozhodnutí v odůvodnění připouští způsob organizace výstavby (bod B8 přílohy č. 1 vyhlášky č. 499/2006 Sb.), který přitom ve výroku vylučuje.
15. Za šesté, chybí řez terénem. Žalobci tu musí připomenout, že k jeho doplnění stavební úřad stavebníka vyzval. Tedy zjevně si stavební úřad myslel, že tento podklad musí stavebník doplnit. Dále geodetické zaměření zkoumalo současný stav, ale žalobci namítali, zda zpevněním ploch nedojde ke zvýšení příslušných pozemků (i v menší vzdálenosti než 2,6 m), což by negativně ovlivnilo stékání a vsakování vody.
16. A za sedmé, realizací stavebního záměru dojde ke snížení tržní hodnoty nemovitostí žalobců a výrazně se jim sníží kvalita bydlení. V současné době je vzdálenost nejbližšího bodu stavby základní školy od pozemku žalobců 18,50 m. Nová přístavba se přiblíží na vzdálenost 13,20 m, přičemž žalobci v důsledku toho přijdou o výhled do zeleně a uvidí jen stěnu přístavby. S touto námitkou se žalovaný vypořádal jen povrchně a není zřejmé, proč dospěl k závěru, že žalobci o výhled nepřijdou. S tím souvisí snížení míry osvětlení a oslunění. Ačkoliv stavba možná splňuje limity oslunění dle normy ČSN, jeho snížení přesto překračuje míru přiměřenou poměrům. Přístavba naruší žalobcům i jejich soukromí. Budova školy slouží i jako multifunkční centrum k různým aktivitám (besídky, jarmarky, cvičení) a v důsledku realizace přístavby zřejmě dojde k jejich navýšení. Žalobci mají za to, že jak ztrátou výhledu, tak i snížením míry oslunění a zvýšeným zásahem do soukromí dojde ve výsledku ke zhoršení venkovského charakteru jejich bydlení.

III. Argumentace žalovaného

17. Žalovaný navrhuje podanou žalobu zamítnout a na svém stanovisku setrval po celou dobu řízení před soudem. Jelikož žalobní námitky fakticky kopírují ty odvolací, odkázal žalovaný na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Pouze ve stručnosti soud shrnuje jeho hlavní argumenty.
18. Podle původní dokumentace (5/2020) měly být dešťové vody sváděny do vsakovacího objektu (vsakovací rýha) a jeho umístění hydrogeologický průzkum vyžadovalo. Podle poslední verze dokumentace (12/2020) však má vodu odvádět potrubí do dešťové kanalizace. Proto nebyl průzkum nezbytný. Dále se terén na styku pozemků nemá měnit,

proto ani tato listina nebyla nutná. Tyto podklady by nepřinesly žádné relevantní skutečnosti důležité pro stavbu. Co se týče žalobci citované vyhlášky Ministerstva pro místní rozvoj, pak je nutné ji aplikovat vždy dle konkrétní kauzy. Není-li pro posouzení stavby nějaký průzkum nutný, je zbytečné jej vyžadovat.

19. Žalovaný nebude spekulovat o pravosti prodlouženého stanoviska Správy a údržby silnic Jihomoravského kraje. Tento dotčený orgán v řízení vystupoval a bylo mu doručeno i žalované rozhodnutí. Nezpochybnil, že by snad nějaký z dokladů byl padělkem a nepochází od něj.
20. Nově uplatnili žalobci námitku, že souhlas vlastníka pozemku nebyl na aktuálním situačním výkresu. Tato námitka však není důvodná, protože umístění stavby na pozemku p. č. 1407 se nijak nezměnilo a vlastník pozemku (Jihomoravský kraj) tím nemohl být nijak poškozen.
21. K závaznému stanovisku žalovaného je nutno uvést, že žalobci v odvolání zpochybnili závazné stanovisko Městského úřadu Šlapanice. Proto bylo v odvolacím řízení nutné, aby se závazné stanovisko přezkoumalo postupem podle § 149 odst. 7 správního řádu. V žádném případě to ale nelze aplikovat vůči potvrzujícímu stanovisku. Pokud by náhodou ministerstvo zrušilo „revizní“ závazné stanovisko, byl by to důvod k obnově řízení.
22. Co se týče způsobu odvádění dešťové vody a rozměr liniové vpusti, žalovaný především namítá, že tyto okolnosti nijak nezasahují do práv žalobců. Odvodnění střechy odpovídá technické zprávě (části ZTI), která je přílohou souhrnné technické zprávy. Zhruba polovina střechy přístavby je odvodněna vnitřním svodem. Část střechy přístavby je zase odvodněna dvěma vnějšími svody. Žalovaný skutečně upravil rozměr liniové vpusti na 1,5 m x 0,5 m, zatímco v koordinační situaci je vpust zakreslena s délkou 1,4 m. Žalovaný popsanou změnou uvedl do souladu výrok s údajem vyplývajícím z dokumentace odvodnění zpevněných ploch ve dvoře základní školy, zpracované Ing. K. Z koordinační situace je zřejmé, že liniová vpust je navržena po celé šířce chodníku, jehož rozměr (1,5 m) je v dokumentaci vyznačen.
23. Ani další námitky žalobců nejsou důvodné. Územní plán sídelního útvaru v předmětné funkční ploše nevyžaduje konkrétní výškovou hladinu zástavby. U historické zástavby je běžná vyšší konstrukční výška pater (což zohledňuje i nový územní plán obce schválený po vydání územního rozhodnutí). Stejně tak není důvodná námitka o vzdálenosti stavebního záměru od sousedních pozemků. Z koordinačního situačního výkresu je zřejmý záměr stavebníka umístit stavbu v minimální vzdálenosti 13,2 m od pozemků žalobců. Tento údaj je i ve výroku rozhodnutí o umístění stavby a stavebník ji musí dodržet. Stejně tak výška přístavby není nijak sporná. Údaj o výšce přístavby základní školy, tj. 12,564 m nad $\pm 0,000$ (koordinační situační výkres obsahuje informaci $\pm 0,000 = 435,75$ m. n. m.). Údaj specifikovaný nadmořskou výškou je nezávislý na proměnlivosti terénu a naprosto jednoznačný.

IV. Vyjádření obce Babice nad Svitavou

24. K věci se vyjádřil též stavebník, který v mnohém odkázal na argumentaci žalovaného a jeho vyjádření tak s vyjádřením žalovaného splývá. Soud proto jen ve stručnosti shrnuje to, co dosud nezaznělo.
25. Především se žalobci mýlí v případě námitky o dalším nevyžadování podkladů (hydrogeologický průzkum a řez). Vyhláška č. 499/2006 Sb., mluví v příloze 1 bodu B1

o podkladech, které má souhrnná technická zpráva obsahovat. Tam sice patří mimo jiné geologický či hydrogeologický průzkum, ale jen v těch případech, kdy byl tento průzkum proveden. Text vyhlášky neříká, že u jakéhokoli záměru je nutné tyto průzkumy předložit.

26. Prodloužené stanovisko Správy a údržby silnic Jihomoravského kraje je součástí spisu. O tom není pochyb. A žalobci uplatnili pozdě svou námitku, že stanovisko vycházelo z neaktualizovaného výkresu 05/2020, zatímco existovala jeho nová verze 12/2020.
27. Stavební záměr má sloužit jako komunikační uzel s výtahem, který umožní bezbariérový vstup do všech pater budovy. S ohledem na terén je nutno vstupní podlaží umístit na úroveň prvního podzemního podlaží stávající budovy. Navíc tuto otázku závazně posoudil dotčený orgán územního plánování.
28. K celkovému charakteru námitek žalobců stavebník uvádí, že jsou účelové a žalobci se snaží za každou cenu stavbu překazit. Například mluví o ztrátě výhledu do zeleně, ale sami mají na pozemku vzrostlé stromy, které tomuto pohledu brání. Zároveň mluví o charakteru venkovského bydlení, sami ale na pozemku provozují zahradnictví. Pokud se snad žalobci bojí nárůstu nějakých hlučných aktivit, bojí se nedůvodně. Stavebník nestaví žádné kulturní centrum a není jasné, proč by rozšíření školy mělo vést k většímu počtu jarmarků či podobných akcí.
29. Stavebník proto navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

V. Replika žalobců

30. Žalobci uvádí na pravou míru, že se jejich argument o „neuposlechnuté“ výzvě stavebního úřadu netýkal jen hydrogeologického průzkumu a řezu krajinou. Žalobci tyto dva doklady zmínili výslovně, ale stavební úřad tam požadoval mnohé další. Ani ty stavebník nedoložil.
31. Námitka o situačních výkresech 05/2020 a 12/2020 rozhodně není opožděná, neboť ji žalobci uplatnili už v námitkách ze dne 15. 6. 2021.
32. Žalobci se rovněž ohrazují proti tvrzení, že v řízení podávají účelové návrhy. Naopak. Jen brání svá práva. Zahradnictví na pozemku p. č. XA provozuje syn prvního ze žalobců a prodej probíhá jednou týdně. To lze srovnat s hlukem ze školních akcí.

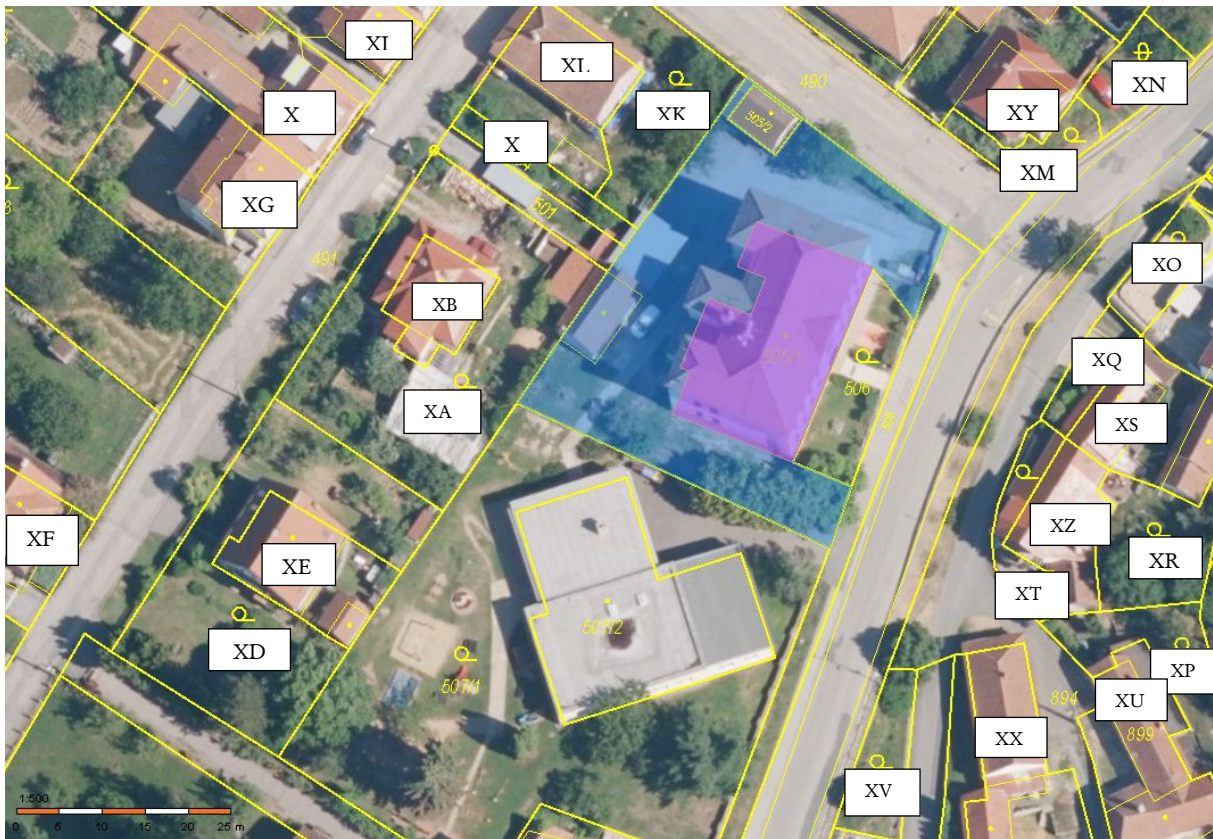
VI. Posouzení věci krajským soudem

33. Soud rozhodl ve věci samé bez jednání za podmínek § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), neboť žádná ze stran jednání nepožadovala.
34. Žaloba **není důvodná**.
35. V řízení soud obdržel několik důkazních návrhů od různých procesních stran.
36. V reakci na nepřiznání odkladného účinku (vyjádření žalobců ze dne 27. 6. 2022 a 8. 7. 2022) doložili žalobci několik důkazů. Chtěli jimi zpochybnit argumentaci stavebníka, že je stavební záměr nezbytný ke zvýšení kapacity školy. Specifické je, že žalobci své důkazy doložili až po rozhodnutí soudu o odkladném účinku (usnesení ze dne 30. 5. 2022, čj. 30 A 46/2022-84) a v reakci na vyjádření žalovaného a stavebníka, přičemž nový návrh na přiznání odkladného účinku při tom nevznikli. Přesto je nepochybné, že právě návrh na odkladný účinek jimi chtěli žalobci podpořit. A jelikož v té době už krajský soud o odkladném účinku rozhodl, předloženými důkazy se nezabýval.

37. Snad jen nad rámec nutného se krajský soud vysloví k námitce žalobců, že jim nedal prostor vyjádřit se k argumentaci ostatních procesních stran k odkladnému účinku. Žalobci měli už v žalobě, kde učinili návrh na přiznání odkladného účinku, vylíčit vše podstatné. Podle § 73 odst. 2 s. ř. s. si krajský soud vyžádá jen stanovisko žalovaného a následně rozhodne. S ohledem na krátkou lhůtu pro rozhodnutí (30 dnů) tu proto není prostor pro navazující výměnu názorů, jako tomu je u žaloby. Žalobci samozřejmě v reakci na zamítnutí svého návrhu mohli podat nový návrh na přiznání odkladného účinku, což ale, jak soud zmínil výše, neučinili.
38. Žalovaný i stavebník soudu zaslali sdělení Ministerstva pro místní rozvoj ze dne 24. 6. 2022, čj. MMR-42714/2022-81. Pro kontext věci nutno doplnit, že v odvolacím řízení žalovaný potvrdil závazné stanovisko orgánu územního plánování. Žalobcům se ale nelíbilo ani toto potvrzující stanovisko a rozporovali jej. Proto žalovaný jejich námitky postoupil Ministerstvu pro místní rozvoj jako podnět k přezkumu. A ministerstvo odpovědělo už v době nynějšího soudního řízení, že přezkum zahajovat nebude. Důkaz touto listinou soud provést nemohl, neboť vychází ze skutkového a právního stavu ke dni rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Navíc se nezdá, že by tento důkaz měl postavit najisto nějakou spornou skutečnost.

Skutková zjištění

39. Soud nejprve stručně nastíní skutkový stav, jak vyplynul z napadeného rozhodnutí a ze správního spisu (v němž soud ověřoval skutečnosti, které byly podle žalobců sporné), a to jen v rozsahu potřebném pro následné právní posouzení věci. Při vypořádávání jednotlivých námitek pak krajský soud zdůrazní pro ně důležité skutkové okolnosti. Pro lepší orientaci krajský soud nejprve zařazuje výřez z katastrální mapy promítnutý na ortofotomapu, kde rodinný dům žalobců stojí na pozemku p. č. XB a obklopuje jej zahrada na pozemku p. č. XA, stávající základní škola stojí na zvýrazněném pozemku p. č. 505/1 a mateřská škola na pozemku p.č. 507/2.

40. Dne 30. 1. 2019 požádal stavebník o vydání rozhodnutí o umístění stavby v územním řízení na stavbu: „ZŠ a MŠ Babice nad Svitavou, p.o., rozšíření kapacit MŠ, vybudování odborných učeben ZŠ, dostavba ZŠ a MŠ“. V současné době se na pozemcích stavebního záměru nachází budova základní a mateřské školy, které chce stavebník rozšířit. Jak vyplývá z projektové dokumentace, základní motivací pro stavební záměr je rozšířit kapacity školy o tři odborné učebny a jejich zázemí (sklady, kabinety), zřídit bezbariérový přístup a zvětšit kapacitu mateřské školy o 24 dětí. V souvislosti s tím má dojít k úpravě kuchyně, aby odpovídala počtu strávníků (zvýšení ze 150 na 190).
41. Obsahem popsaného záměru jsou vlastně dvě stavby. Přístavba základní školy bude umístěna mezi stávající budovu základní a mateřské školy, jde o třípodlažní, nepodsklepený objekt. Přístavba mateřské školy zase bude navazovat na stávající budovu mateřské školy z jihozápadu, jde o jednopodlažní objekt obdélníkového tvaru. Je to primárně přístavba základní školy mezi oběma stávajícími budovami, která žalobcům z mnoha důvodů vadí.
42. Územním rozhodnutím ze dne 20. 3. 2019 stavební úřad výše popsanou stavbu povolil. Žalovaný však rozhodnutím ze dne 14. 4. 2020 zrušil rozhodnutí stavebního úřadu pro různé vady. Mezi důvody pro zrušení byly jak nedostatečná dokumentace, tak procesní vady. Stavební úřad proto v územním řízení pokračoval.
43. V návaznosti na výtky žalovaného musel stavební úřad doplnit spis. Ve výzvě ze dne 7. 10. 2020, čj. 1740/2020/BNS/SU, stavební úřad vznesl vůči stavebníkovi celkem osm požadavků, jak je třeba projektovou dokumentaci doplnit: 1) dopracovat vsakování vod vč. hydrogeologického průzkumu, 2) v požární technické zprávě opravit plochu přístavby základní školy, 3) v souhrnné technické zprávě aktualizovat rozměry stavby, 4) aktualizovat osluňovací studii, 5) doplnit řez konečnou úpravou terénu, 6) do projektové dokumentace doplnit řešení vegetace a terénních úprav, 7) doplnit výkres pohledu

od pozemků p. č. XB a XA, a kanalizace, 8) aktualizovat údaje v některých závazných stanoviscích. Lhůtu měl stavebník do 13. 11. 2020, ale stavební úřad mu ji prodloužil do 15. 12. 2020.

44. Stavebník své vyjádření doručil 15. 12. 2020 s tím, že u bodů ad 2), 3), 7) a 8) požadované doklady doložil, případně aktualizoval již doložené. K hydrogeologickému průzkumu ad 1) stavebník uvedl, že zrevidoval řešení odvodnění školy – ustoupil od vsakovací rýhy (tzv. trativod) a bude vodu odvádět do obecní dešťové kanalizace. Proto hydrogeologický průzkum už nepotřebuje. Řez terénem ad 5) zase nepovažoval stavebník za nutný, neboť se niveleta terénu a oplocení v sousedství pozemku p. č. XA nezmění. Novou osluňovací studii ad 4) neprováděl, neboť v řízení doložil dvě studie a ta druhá vychází z aktuální normy ČSN. Řešení vegetace ad 6) ponechal následujícímu stupni projektové dokumentace.
45. Pro pořádek nutno dodat, že s vyjádřením stavebníka a dodanými podklady se žalobci seznámili při nahlížení do spisu dne 20. 1. 2021 a proti doloženým i nedoloženým podkladům vznesli poté námitky.
46. Následně stavební úřad povolil umístění stavby rozhodnutím o umístění stavby ze dne 2. 9. 2021. Žalobci nebyli se svým odvoláním úspěšní, ačkoliv žalovaný v napadeném rozhodnutí změnil výrok rozhodnutí o umístění stavby. Konkrétně změnil toto:
- doplnil okruh účastníků řízení, na něž se vztahuje rozhodnutí,
 - specifikoval, jak povedou dva vnější a jeden vnitřní svod k odvodnění ploché střechy přístavby základní školy,
 - upravil text týkající se odvodnění střechy přístavby mateřské školy dvěma vnějšími svody,
 - změnil text o jednom parkovacím místě pro rodiče doprovázející děti s omezenou schopností pohybu,
 - změnil počet parkovacích míst budovaných v areálu školy,
 - u odvodnění zpevněných ploch změnil rozměry liniové vpusti z délky 1,4 m a šířky 0,4 m na novou délku 1,5 m a novou šířku 0,5 m,
 - zpřesnil, že liniová vpust bude zaústěna do revizní šachty areálové dešťové kanalizace.
47. Pro úplnost nutno dodat, že dne 20. 10. 2021, tedy během odvolacího řízení, nabyl účinnosti nový územní plán obce Babice nad Svitavou. Při přezkumu závazného stanoviska Městského úřadu Šlapanice (dotčeného orgánu územního plánování) tak příslušný odbor územního plánování a stavebního řádu Krajského úřadu Jihomoravského kraje hodnotil mimo jiné i to, zda je záměr v souladu s tímto novým územním plánem.

Rozhodnutí je přezkoumatelné

48. Nejprve se soud musel zabývat námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Její příčinou může být buď nesrozumitelnost, nebo nedostatek důvodů. V obou případech však platí, že je potřeba s tímto institutem zacházet obezřetně a vyhradit jeho užití pouze těm případům, kdy vady odůvodnění reálně brání soudu v tom, aby napadené rozhodnutí přezkoumal (ve vztahu k soudním rozhodnutím srov. k nesrozumitelnosti rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 4. 2013, čj. 6 Ads 17/2013-25, bod [19], k nedostatku důvodů pak usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 12. 2017, čj. 2 As 196/2016-123, č. 3668/2018 Sb. NSS, body [29] - [30]). Zejména je nutno zdůraznit, že správní orgán, stejně jako soud, není povinen vyvracet jednotlivě každou dílčí námitku, pokud své rozhodnutí jako celek logicky a přesvědčivě odůvodní (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 12. února 2009 sp. zn. III. ÚS 989/08, N 26/52 SbNU

247). Rozhodnutí obou stupňů přitom tvoří jediný celek a navzájem se doplňují (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2013, čj. 6 Ads 134/2012-47).

49. Žalobci své námitky stran nepřezkoumatelnosti roztrousili mezi ostatní námitky nezákonnosti či nesprávnosti napadeného rozhodnutí. V této části rozsudku se nicméně soud zabývá pouze tím, zda některá z níže uvedených námitek způsobuje skutečně nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Žádný takový důvod ke zrušení však soud neshledal, neboť jasné formulované odpovědi na výhrady žalobců v napadeném rozhodnutí nalezl. Zda jsou také zákonné, podložené a přesvědčivé, to bude soud hodnotit v dalších částech odůvodnění.
50. Dle žalobní argumentace žalovaný v první řadě nezdůvodnil, proč stavební úřad netrval na původní výzvě stavebníkovi a na doložení požadovaných dokladů (např. hydrogeologického posudku). To však vysvětlil už stavební úřad a žalovaný to shrnul na str. 21 a 23 napadeného rozhodnutí. V průběhu územního řízení stavebník změnil způsob odvodu dešťových vod, k němuž není hydrogeologický posudek nutný. Řez terénem nebyl potřebný, protože v důsledku stavby ke zvýšení terénu nedojde.
51. Nepřezkoumatelná má být dále argumentace žalovaného o prostorových regulativech územního plánu a maximální výšce budov. Soulad záměru s územním plánem ovšem podrobně řešila závazná stanoviska dotčených orgánů územního plánování (městský úřad se vyjadřoval k souladu s předchozím územním plánem, krajský úřad pak k souladu s novým územním plánem přijatým během odvolacího řízení). Žalovaný tento procesní vývoj a obsah závazných stanovisek shrnul na stranách 15-17 a 28-29 napadeného rozhodnutí. Stručně řečeno, podle nadřízeného dotčeného orgánu sice regulace v novém územním plánu hovoří o počtu podlaží, avšak jejím smyslem je regulovat výšku budov. A pokud se dostavuje stávající budova, pak postačí, když se zachová její dosavadní výška.
52. Též vypořádání námitek o vzdálenosti přístavby základní školy od pozemku žalobců má být nepřezkoumatelné. Tomu se ovšem žalovaný věnoval na straně 18 napadeného rozhodnutí, kde vysvětlil, že nejmenší vzdálenost stavebního záměru od pozemku p. č. 500 má být dle projektové dokumentace 13,2 m a žalobci nepřednesli žádný konkrétní důvod, proč má žalovaný o tomto údaji jakkoliv pochybovat.
53. Žalobcům chybí taktéž vysvětlení neurčitěho řešení zeminy, suti a odpadu ze staveniště. Žalovaný se tomu však věnoval na straně 21 napadeného rozhodnutí. Poukázal na to, že stavební úřad zapracoval podmínky vyplývající ze závazného stanoviska Městského úřadu Šlapanice a povolil v podmínkách územního rozhodnutí shromažďování odpadů jen na pozemku parc. č. 505/1. A v části B.8 stavební dokumentace se stavebník sám zavázal, že bude pro příjezd na staveniště a zásobování stavby využívat napojení školy na silnici III/3831 u mateřské školy. Druhý stávající sjezd využívat nebude.

Některé námitky se práv žalobců netýkají

54. Než se soud pustí do věcného přezkumu žalobních námitek, musí podotknout, že u řady z nich má vážné pochybnosti o tom, zda se vůbec nějak dotýkají práv žalobců. Správní soudy mají ve správním soudnictví poskytovat ochranu veřejným subjektivním právům fyzických i právnických osob (§ 2 s. ř. s.). Podaná žaloba nemá sloužit k obecnému přezkumu zákonnosti rozhodnutí o umístění stavby. Nejde o žalobu ve veřejném zájmu (*akcio popularis*), ale k ochraně práv žalobců samotných.

55. Žalobci samozřejmě byli legitimováni k samotnému podání žaloby, neboť bezprostředně sousedí s chystaným stavebním záměrem a přišli s řadou věcných námitek, které s jejich právy nepochybně souvisejí. Nicméně v řadě případů žádné dotčení z okolností věci nevyplývá a sami žalobci možné dotčení na svých právech povětšinou nijak nezduvodňují ani nevysvětlují. Místy tak žaloba působí spíše dojmem, že se žalobci snažili objevit v územním řízení, napadeném rozhodnutí a projektové dokumentaci jakoukoliv chybu či nesrovnalost bez ohledu na to, zda mohla mít nějaký reálný dopad na jejich hmotná práva. Všeobecný dozor nad zákonností výkonu státní správy však správním soudům nepřísluší. A kvůli vadám, jež s ochranou subjektivních práv žalobců nijak nesouvisejí, soud napadené rozhodnutí rušit nemůže.
56. Krajský soud proto v dalším výkladu nebude respektovat strukturu žaloby, ale vyrovná se nejprve s těmi námitkami, jež se subjektivních práv žalobců nepochybně dotýkají. Teprve následně se bude – stručněji – věnovat námitkám, u nichž žádnou možnost dotčení práv žalobců neshledal.

Ve správním spise žádné podklady nechybí

57. První námitka spočívá v tom, že stavební úřad výzvou ze dne 7. 10. 2020 (č. l. 45 správního spisu) po stavebníkovi žádal předložit určité podklady, ten je nedodal, a stavební úřad přesto vydal územní rozhodnutí. Šlo primárně o hydrogeologický průzkum a řez terénem. A na doložení těchto podkladů skutečně stavební úřad netrval (viz shrnutí skutkového stavu). Je pro to však dobré vysvětlení. Pro odvod dešťové vody stavebník nakonec zvolil jiné řešení, které hydrogeologický průzkum nevyžadovalo – rozhodl se pouze pro částečný však kombinovaný s odvodem přebytečných srážkových vod do dešťové kanalizace, zatímco původně zamýšlel vybudovat plnohodnotný vsakovací objekt. Řez terénem pak stavební úřad nevyžadoval proto, že se terén v blízkosti pozemku žalobců nijak měnit nebude; významnější terénní úpravy jsou navrženy jen na jihovýchodní straně pozemku p. č. X, tj. u mateřské školy v souvislosti s umístěním herních prvků. V žádném případě se nestalo, že by snad stavební úřad nedoložené podklady vymlčel. Na základě reakce stavebníka se zkrátka ukázalo, že tyto podklady nejsou potřebné.
58. A takový postup je možný. V obecné rovině není správní orgán vázán výzvou k doložení podkladů v tom smyslu, že na jednou vydané výzvě musí za každých okolností trvat. Institut výzvy podle § 45 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, slouží primárně k tomu, aby správní orgán pomohl žadateli (stavebníkovi) odstranit nedostatky žádosti. Pokud se v této nápomoci správní orgán zmýlí a požaduje po stavebníkovi podklady, jejichž předložení není v dané věci potřeba, nevidí krajský soud žádný rozumný důvod, proč by od své vlastní výzvy nemohl správní orgán ustoupit. Jelikož nejde o rozhodnutí ve věci, děje se takové „ustoupení“ prostě tím, že správní orgán podklady dále nevyžaduje, s nesplněním výzvy nespojuje negativní následky v podobě zastavení řízení a tento postup stručně odůvodní.
59. S výzvou a jejím prodloužením ještě souvisí usnesení ze dne 26. 2. 2021 (č. l. 54 správního spisu). Z jeho výroku vyplývá, že jím stavební úřad (podruhé) prodloužil lhůtu k doložení podkladů z výzvy ze dne 7. 10. 2020. Jenže stavebník už výzvě ze dne 7. 10. 2020 vyhověl (zčásti požadované podklady dodal a zčásti vysvětlil, proč nejsou potřeba). Žalobci se poté seznámili s podklady doloženými stavebníkem a formulovali další požadavky a námitky (č. l. 52 správního spisu). Právě v reakci na to vydal stavební úřad usnesení ze dne 26. 2. 2021, v němž výčet požadovaných podkladů změnil (čili „dopřesnil“, jak sám v odůvodnění

uvádí). Je zjevné, že stavební úřad dospěl na základě vyjádření účastníků k tomu, že některé požadované podklady vskutku nejsou potřeba, a naopak je nutné doložit či upravit podklady další. Jde tak *de facto* o novou výzvu k dodání podkladů podle § 45 odst. 2 správního řádu. Sice ji stavební úřad takto výslovně neoznačil, ale žalobce tím na jejich procesních právech nijak nezkrátil.

60. Žalobci se též mýlí v tom, že by od svého původního požadavku ustoupil stavební úřad na základě nevysvětlených konzultací s projektantem. V odpovědi stavebníka na výzvu ze dne 7. 10. 2020 (č. 1. 48 správního spisu) lze nalézt důvody, proč je podle projektanta doložení hydrogeologického průzkumu a řezu terénem zbytečné. Žalobci to věděli a mohli proti těmto důvodům věcně argumentovat jak v odvolání, tak v žalobě, což do určité míry činili.
61. Pokud jde o hydrogeologický průzkum, odkazují žalobci v žalobě na bod B1, přílohy 1 vyhlášky č. 499/2006 Sb., která doložení hydrogeologického průzkumu vyžaduje. Zmíněná vyhláška v příloze B1 písm. e) uvádí, že souhrnná technická zpráva obsahuje výčet a závěry provedených průzkumů a rozborů – geologický průzkum, hydrogeologický průzkum, stavebně historický průzkum apod. Toto ustanovení však v žádném případě nezakládá povinnost tyto průzkumy provádět u každého stavebního záměru. Jde jen o demonstrativní výčet. Podle písm. e) bodu B1 vyhlášky č. 499/2006 Sb., má stavebník povinnost doložit závěry a průzkumy, které prováděl. Z daného právního předpisu proto nevyplývá automatická povinnost předkládat hydrogeologický průzkum. Například tam, kde jsou geologické poměry známy z dřívějška, bylo by zbytečné stavebníka nutit, aby vypracoval nový geologický průzkum a předložil jej (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 4. 2014, čj. 1 As 12/2014-135, č. 3129/2014 Sb. NSS). Totéž podle krajského soudu platí pro hydrogeologický průzkum tam, kde se hydrogeologické poměry stavbou podstatně nemění. Navíc, odvod srážkových vod do dešťové kanalizace by se práv žalobců jako sousedů nikterak dotknout neměl.
62. U nedodaného řezu terénem žalobci namítají, že nemají žádnou jistotu, že nedojde ke zvýšení „stavebního“ pozemku, v jehož důsledku by na jejich pozemek stékala voda. Tuto obavu žalobců však rozptýlil už žalovaný. Vysvětlil, že na hranici obou pozemků k žádné výškové změně nedojde. První terénní změna bude až 2,6 m od hranice pozemků, a to navíc tím způsobem, že se vytvoří spád školního pozemku směrem k budově školky, nikoliv směrem k pozemku žalobců (viz koordinační situační výkres a geodetické zaměření). Žalobci nepoukazují na žádnou část projektové dokumentace, která by tento předpoklad zpochybňovala či vylučovala.
63. Námitku, že stavebník nedoložil hydrogeologický průzkum a řez terénem, pak žalobci v replice doplnili o tvrzení, že se týkala i ostatních listin, které v původní výzvě stavební úřad požadoval. Svou námitkou mířili i na požadavek na aktualizovanou osluňovací studii a doplnění pohledu od svých pozemků. Tvrzení, že tyto dokumenty stavebník nedodal, však jasně odporuje obsahu správního spisu.
64. Pokud jde o osvětlení a oslunění, součástí stavební dokumentace je technický posudek zpracovaný Ing. Milanem Kramolišem ze dne 24. 1. 2019, který řeší otázku oslunění pozemku a domu žalobců. Posudek přitom vychází z normy ČSN 73 4301 (VI/2004). Dále stavebník předložil technický posudek zpracovaný Ing. Kramolišem ze dne 20. 7. 2020, který řešil tutéž otázku, ale podle nové normy ČSN EN 17037 (VIII/2020) – denní osvětlení budov. Podle obou posudků stavební záměr vyhověl.

65. A co se týká pohledů, žalobci si stěžují, že kvůli chybějícímu výkresu zachycujícímu pohled na stavební záměr z jejich pozemků si neumí představit rozměry a umístění stavby. Součástí spisu je přitom několik výkresů, které mají znázorňovat různé pohledy: (i) výkres č. 14 „uliční fasáda“ (který zobrazuje záměr z východní strany), (ii) výkres č. 15 „jižní fasáda“, (iii) výkres č. 16 „západní fasáda“, a (iv) výkres č. 17 „severní fasáda“. Několikrát zmíněnou výzvou ze dne 7. 10. 2020 stavební úřad uložil stavebníkovi, aby doplnil výkres pohledu na stavební záměr z pozemku žalobců. Ve spise je proto založen výkres č. 23 „pohled ze západu“ (doplnění 12/2020), který má zjevně zachytit stavební záměr z pohledu žalobců, tedy od jejich pozemků p. č. XB a XA.
66. Předně je třeba říci, že žalobci špatně interpretují výzvu stavebního úřadu. Ten po stavebníkovi chtěl výkres pohledu od pozemků p. č. XB a XA. Tento požadavek ale neznamená, že mělo jít o dva různé výkresy. Výzva stavebního úřadu mířila na to, aby stavebník doložil, jak bude vypadat stavební záměr z pohledu žalobců. Jak vyplývá z katastrálního pohledu, pozemek p. č. XB je umístěn „uvnitř“ pozemku p. č. XA, který jej obklopuje. Pohled z obou pozemků je tak prakticky totožný a požadovat jeho zpracování ve dvou verzích by bylo zbytečným zatěžováním stavebníka.
67. Pohledy, které stavebník doložil, jsou podle krajského soudu naprosto postačující. Spolu s další projektovou dokumentací utváří jasný obraz o tom, jak bude hotová stavba vypadat a jaký bude pohled na ni od pozemků patřících žalobcům. Je třeba vyjít z toho, že příloha 1 písm. D.3 vyhlášky č. 499/2006 Sb., mluví o základních pohledech. Stavebník doložil pohledy ze všech čtyř hlavních světových stran, které by v obvyklých případech měly postačovat. Na výzvu stavebního úřadu pak doplnil ještě jeden další pohled. Ten vskutku není označen zcela přesně – nazván je „pohled ze západu“, ale zjevně ukazuje stavební záměr mírně pootočený, jak se bude jevit ze směru, kterým leží pozemky žalobců, což je západoseverozápad (viz mapka výše v textu). Doložený výkres č. 23 tak podle soudu žalobcům dostatečně ilustruje, jak bude stavební záměr z jejich pohledu vypadat.
68. Žalobci ještě poukazují na to, že mezi výkresem č. 16 (západní fasáda) a č. 23 (pohled ze západu) je rozdíl. Ano, výkresy vskutku nejsou totožné. Jak soud vysvětlil výše, výkres č. 16 zobrazuje kolmý pohled na západní fasádu stavebního záměru, zatímco výkres č. 23 je přizpůsoben pohledu z pozemků žalobců, jde tedy o šikmý pohled na západní fasádu ze západoseverozápadu. Z toho pak plyne, že oba pohledy jsou si velmi podobné – až se nabízí otázka, zda vůbec mělo zpracování výkresu č. 23 nějaké opodstatnění, resp. přínos pro ochranu práv žalobců. Ovšem pohledy nejsou pochopitelně zcela totožné. Vždyť kdyby měly být výkresy č. 16 a 23 shodné, jak se snaží žalobci dovozovat z jejich názvů, nebyl by vůbec žádný důvod pohled č. 23 vypracovávat.

Záměr je v souladu s územním plánem

69. Krajský soud se dále zabýval dvěma souvisejícími námitkami – (i) záměr je v rozporu s platným územním plánem obce a (ii) žalovaný měl před vydáním napadeného rozhodnutí vyčkat na potvrzení závazného stanoviska svého odboru územního plánování Ministerstvem pro místní rozvoj. Skutková situace tu je následující.
70. Při schvalování záměru vycházel stavební úřad též ze závazného stanoviska Městského úřadu Šlapanice (jako dotčeného orgánu územního plánování) ze dne 22. 1. 2019, ve kterém tento orgán potvrdil, že záměr je v řešeném území přípustný. V odvolacím řízení toto závazné stanovisko potvrdil žalovaný (jeho oddělení územního plánování) v závazném stanovisku ze dne 14. 12. 2021. K potvrzujícímu závaznému stanovisku uplatnili žalobci své

námítky ve vyjádření ze dne 14. 1. 2022, žalovaný je vyhodnotil jako podnět k přezkumu a námítky postoupil Ministerstvu pro místní rozvoj. A poté napadené rozhodnutí vydal, aniž by od ministerstva obdržel zpětnou vazbu.

71. Podle § 149 odst. 7 správního řádu platí: *„Jestliže odvolání směřuje proti obsahu závazného stanoviska, vyžádá odvolací správní orgán potvrzení nebo změnu závazného stanoviska od správního orgánu nadřízeného správnímu orgánu příslušnému k vydání závazného stanoviska.“*
72. V projednávané věci je nesporné, že tuto povinnost žalovaný splnil ve vztahu k závaznému stanovisku Městského úřadu Šlapanice. Žalobci se ovšem snaží dovodit, že § 149 odst. 7 správního řádu dopadá i na (v pořadí druhé) potvrzující závazné stanovisko. Krajský soud s tímto názorem nesouhlasí.
73. Argumentační linka žalobců totiž postrádá svou logiku už na počátku. Předpokladem přezkumu závazného stanoviska v režimu § 149 odst. 7 správního řádu je, že proti němu směřuje odvolání. Proti stanovisku nadřízeného orgánu však žádné odvolání směřovat nemůže, neboť nadřízený orgán jej vydává až v odvolacím řízení. A nelze připustit argumentaci, že když odvolání směřovalo proti závaznému stanovisku dotčeného orgánu, pak v důsledku směřuje i proti potvrzujícímu stanovisku orgánu nadřízeného. Těžko mohou žalobci brojit v odvolání proti stanovisku, které vzniklo až v odvolacím řízení a jehož obsah předem nemohli znát.
74. Náhled žalobců nikterak nepodporují ani jejich odkazy na rozsudky Krajského soudu v Brně ze dne 18. 2. 2021, čj. 30 A 15/2019-107, a Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 9. 2010, čj. 5 As 56/2009-63. Skutkově se totiž vůbec nepodobají řešené kauze. V obou citovaných věcech šlo o „standardní“ přezkum závazného stanoviska vydaného dotčeným orgánem v prvním stupni. Nešlo tudíž o aplikaci § 149 odst. 7 správního řádu na potvrzující stanovisko nadřízeného orgánu, jehož se domáhají žalobci.
75. Proti výkladu žalobců svědčí též to, jak je nastavený režim přezkumu závazných stanovisek. Zajistit revizi závazného stanoviska dotčeného orgánu je v odvolacím řízení zákonnou povinností žalovaného – podle § 149 odst. 7 správního řádu si žalovaný musí, směřuje-li tím směrem odvolání, vyžádat potvrzení či změnu závazného stanoviska od orgánu nadřízeného dotčenému orgánu (s určitými výjimkami – viz rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 18. 2. 2021, čj. 30 A 15/2019-107). Pokud by tak neučinil, jde pochopitelně o závažnou vadu řízení. Ale tím „řetězec přezkumu“ končí. Potvrzující závazné stanovisko lze sice změnit v přezkumném řízení podle § 149 odst. 8 správního řádu, to je ale v diskreci Ministerstva pro místní rozvoj. Nejde o žádný nárokový prostředek obrany. Nelze připustit, aby odvolací řízení zamrzlo na místě jen kvůli podanému podnětu a účastníci řízení vyčkávali, zda ministerstvo zahájí přezkumné řízení, či nikoliv.
76. Prostředek obrany proti potvrzujícímu stanovisku, s nímž nesouhlasí, žalobci samozřejmě mají. Je jím nynější žaloba ke krajskému soudu proti odvolacímu rozhodnutí. V ní mohou tvrdit nezákonnost napadeného rozhodnutí založenou na tom, že vycházelo z chybného závazného stanoviska. A právě to také žalobci činí. Ve zkratce namítají, že přístavba základní školy výškově přesahuje prostorový regulativ aktuálního územního plánu obce Babice na Svitavou, který povoluje u nových budov jen dvě nadzemní podlaží.
77. Na úvod je vhodné připomenout, že se v průběhu stavebního řízení změnil územní plán obce. Starý územní plán neobsahoval přesnou výškovou regulaci. V odvolacím řízení ale

přijala obec Babice nad Svitavou územní plán nový, který výškovou regulaci (v zóně stavebního záměru) omezil na dvě nadzemní podlaží.

78. Stavební úřad ve věci pracoval se závazným stanoviskem Městského úřadu Šlapanice, který jako orgán územního plánování se stavebním záměrem souhlasil (stanovisko ze dne 17. 6. 2020). Dotčený orgán přitom ve svém stanovisku cituje z prostorových regulativů tehdy účinného územního plánu obce Babice nad Svitavou z roku 1998 toto: „*v ploše je třeba respektovat výškovou hladinu, tvar střechy, směr hřebene a stavební čáry okolní zástavby. Pozornost je nutné věnovat architektonickému výrazu... nová výstavba, přestavba nebo modernizace objektů v centru obce musí zachovat genia loci.*“ Dotčený orgán pak ve stanovisku uzavřel, že výškovou hladinu okolní zástavby stavební záměr respektuje a odpovídá územnímu plánu.
79. Žalobci v souvislosti s původním územním plánem namítali, že stavební úřad nesprávně vyložil pojem „rozsáhlá dostavba původní stavby“ a že k takovému výkladu nebyl ani oprávněn. Vůbec ale nevysvětlují, jaký význam pro ochranu jejich práv a pro zákonnost výsledného rozhodnutí by takovéto pochybení (i kdyby k němu skutečně došlo) mělo mít. Vždyť rozhodující byl nakonec pro posouzení věci žalovaným soulad záměru s později přijatým územním plánem a původní územní plán už se v odvolacím řízení vůbec nedostal do hry.
80. Původní závazné stanovisko potvrdil, jako nadřízený orgán územního plánování, odbor územního plánování a stavebního řádu žalovaného dne 14. 12. 2021. Upozornil v něm, že se podmínky v území změnily. Obec Babice nad Svitavou přijala nový územní plán s účinností od 20. 10. 2021, který vymezil pozemky stavebního záměru jako *stabilizovanou plochu občanského vybavení: občanské vybavení veřejné OV a jako stabilizovanou plochu veřejných prostranství: vybraná veřejná prostranství s převahou zpevněných ploch.* V potvrzujícím stanovisku je dále citován tento regulativ nového územního plánu: *výška objektu max. 2 NP; u stávajících objektů překračujících výškovou regulaci nesmí být při jejich rekonstrukci nebo úpravě zvětšena výška jejich římsy ani hřebene střechy; vzhled, objem a měřítko stavby je třeba navrhovat dle její funkce a architektonicko-urbanistického kontextu jejího umístění v dané lokalitě.* Tyto části nového územního plánu jsou mezi stranami nesporné, ale neshodují se na tom, jak je interpretovat.
81. Podle potvrzujícího stanoviska vyhovuje stavební záměr i novému územnímu plánu a výškovému regulativu. Žalovaný to v potvrzujícím stanovisku opřel o tři argumenty.
82. Za prvé, podmínka výšky objektu „*max. 2 NP*“ není podmínkou na počet podlaží, ale udává se tím výškový regulativ budov. Územní plán touto podmínkou říká, že budovy v území mají odpovídat (výškově) dvěma nadzemními podlažími. Standardní výška dvou nadzemních podlaží je cca 9 m nad terénem.
83. Za druhé, současná budova základní školy tuto výškovou regulaci již nyní převyšuje – ačkoliv má formálně jen dvě nadzemní podlaží, má zároveň 16-17 m výšky. Nový výškový regulativ tak fakticky nesplňuje. Je to způsobeno tím, že budova školy disponuje i jedním podzemním podlažím, které ale zčásti vystupuje nad terén (a právě v jeho výšce má být umístěno první nadzemní podlaží nové přístavby základní školy). Navíc jednotlivá podlaží základní školy jsou vyšší, než je obvyklé u běžných budov. Ve výsledku tak dostavba základní školy, která má mít výšku 9 m a celkem tři nadzemní podlaží, nedosahuje ani zdaleka výšky původní budovy školy, která má přitom nadzemní podlaží jen dvě.

84. A za třetí, pokud stávající budova základní školy nesplňuje výškové regulativy, lze postupovat podle té části regulativu, která se týká úprav již existujících budov. Ta reguluje jejich výšku odlišně: „*U stávajících objektů překračujících výškovou regulaci nesmí být při jejich rekonstrukci nebo úpravě zvětšena výška jejich římsy ani hřebene střechy*“. Navržená přístavba základní školy bezpochyby výšku její římsy ani hřebene střechy nezvětšuje, je totiž celkově nižší.
85. Pokud jde o první argument, regulativ znějící „*výška budov max. 2 NP*“ je třeba skutečně interpretovat tak, že jde o výškový limit, a ne o limit podlažnosti budovy. Odpovídá tomu nejen úvodní zmínka o „výšce budov“, ale i navazující text. Ten u stávajících budov řeší zachování výšky, nikoliv počtu podlaží (stávající základní škola by tak např. mohla přistoupit k rozdělení jednoho nadstandardně vysokého podlaží na dvě běžná a regulativ by neporušila).
86. Výškovou regulaci budov lze stanovit nejen přesnou mírou (např. 10 m nad terénem), ale i počtem nadzemních podlaží. Počet podlaží by se ostatně jako regulativ sám o sobě nejevil příliš racionální. Pokud by mělo omezení na max. 2 nadzemní podlaží vskutku vyjadřovat pouze to, kolik podlaží může mít nová budova, bylo by možné úmysl regulátora snadno obejít tím, že stavebník navrhne dvoupodlažní stavbu, jejíž podlaží ale budou svou výškou dalece přesahovat běžnou výšku jednoho podlaží. A jak je zřejmé i v této věci, podlaží mohou mít v různých časech a u různých budov velmi odlišné rozměry. Žalobci tedy nemají pravdu, když tvrdí, že přístavba budovy základní školy nesmí mít za žádných okolností více než dvě nadzemní podlaží.
87. Co se týká druhého argumentu, žalobcům lze přisvědčit v tom, že žalovaný uvedl standardní výšku budovy s dvěma nadzemními podlažími cca 9 m, aniž by precizně tuto hodnotu odůvodnil. Žalobci ovšem proti tomu nevznesli žádné věcné námitky. Netvrdí například, že by snad standardní výška dvou podlaží měla být úplně jiná. Ani krajský soud neshledal, že by žalovaný jako dotčený orgán územního plánování učinil tento závěr svévolně nebo že by byl výsledkem interpretace, ke které nebyl oprávněn. Je nepochybné, že stávající budova základní školy nově stanovený výškový regulativ v územním plánu skutečně významně překračuje.
88. Konečně, pokud jde o třetí argument, nabízela by se v první řadě otázka, co se myslí v novém územním plánu onou „rekonstrukcí či úpravou stávajícího objektu“ a zda pod tyto pojmy spadá i přístavba, tedy nyní projednávaný stavební záměr. Tímto směrem ovšem žalobci svou argumentaci nevedli. Nemohl se tím tedy zabývat ani krajský soud, neboť ten je ve svém přezkumu žalobními body vázán (§ 75 odst. 2 s. ř. s.). Pokud by argumentaci žalobců v tomto směru doplňoval, už by nebyl nestranným rozhodčím sporu a porušil by princip rovnosti stran.
89. Jedinou žalobní námitkou, která v tomto směru padla, je tvrzení žalobců, že základní škola existovala již v době přijetí nového územního plánu. Pokud by se tedy na její přístavbu měla vztahovat jakákoliv výjimka z prostorové regulace, muselo by to být v územně plánovací dokumentaci konkrétně uvedeno. S tím soud nemůže souhlasit. Jakkoliv je územní plán opatřením obecné povahy (což znamená, že má neurčitý okruh adresátů a určitý předmět regulace), neznamená to, že by měl stanovovat regulativy „šité na míru“ pro konkrétní budovy. To by mohlo snadno vyvolat podezření ze svévole. Naopak, jako vhodnější se jeví obecná regulace použitá v nyní probíraném územním plánu, která výjimku z prostorových

regulativů přiznává všem „stávajícím objektům překračujícím výškovou regulaci“ bez rozdílu. Nemusí tedy jít nutně jen o budovu základní školy ve vlastnictví obce.

90. Vezmeme-li tedy za dané, že nynější záměr představuje úpravu stávající budovy základní školy, pak nelze než přitakat žalovanému, že na počtu nadzemních podlaží u plánované přístavby vůbec nezáleží. Podstatné bylo pouze to, zda nepřekročila výšku historické budovy základní školy. Což se zjevně nestalo.

Vzdálenost i výška záměru jsou jasně dány

91. Podle žalobců sice projektová dokumentace počítá s tím, že vzdálenost přístavby základní školy od pozemku p. č. XA je 13,2 m, ale tento údaj nemůže být správný.
92. Je nesporné, že z projektové dokumentace skutečně vyplývá vzdálenost 13,2 m mezi stavebním záměrem (konkrétně přístavbou základní školy) a pozemkem žalobců p. č. XA. Tomuto údaji neodporují ani žádné další platné podklady. Není tu proto nějaký rozpor v číselných údajích, který by bylo nutné vyřešit. Obavy žalobců, že vzdálenost vytyčenou v projektu údajně nebude možné splnit, jsou podloženy pouze odkazem na neupřesněné předchozí verze projektové dokumentace. Takto neurčitou a hypotetickou námitkou se soud zabývat nemůže. V území už nyní existují pevně dané vzdálenosti, které by bylo možné změřit (zejména odstup stávající budovy základní školy od domu a od plotu žalobců) a od nich pak odvodit, zda je vzdálenost přístavby od společné hranice s ohledem na její plánované rozměry vytyčena v projektu správně a zda jí je možno dosáhnout. O nic takového se však žalobci nepokusili.
93. Pro další obranu práv žalobců je důležité to, že stavebník musí stanovený odstup dodržet, neboť jde o závazný údaj z výroku rozhodnutí o umístění stavby (vyplývající též z výkresu Koordinační situace stavby ve znění doplnění 3/2021 nebo z výkresu situace katastrální 3/2021). Na otázku, zda se tak skutečně stane, lze s jistotou odpovědět až po realizaci stavebního záměru. Změřit onu správnou vzdálenost totiž nyní nelze – stavební záměr nestojí.
94. Žalobcům se také údajně nedostalo odpovědi ani na jejich námitku, že výkresová dokumentace uvádí různé hodnoty výšek podlaží, proto není zřejmá celková výška stavby. Na to však ve skutečnosti žalovaný stručně reagoval na straně 18 napadeného rozhodnutí tak, že rozdíly v součtech kót o velikosti max. 4 mm jsou bezvýznamné a vysvětlitelné chybami při elektronickém zpracování dokumentace. Navíc podotkl, že takové podrobnosti, jako je např. skladba podlah, nejsou vůbec předmětem posuzování v územním řízení. Krajský soud k tomu dodává, že celková výška stavby je závazně určena v rozhodnutí stavebního úřadu a počítá se od nadmořské výšky stávajícího terénu. Proto se tato námitka žalobců jeví jako irelevantní.

Kvalita bydlení žalobců zůstane v podstatné míře zachována

95. Kvůli realizaci stavebního záměru se žalobcům dle jejich tvrzení sníží kvalita bydlení a jejich nemovitost ztratí na tržní hodnotě. Krajský soud však ani jednomu z argumentů nemůže přisvědčit.
96. Jak krajský soud výše uvedl, stavební záměr vyhovuje technickým normám oslunění. Žalobci však vedle toho tvrdí, že zastínění přesáhne míru přiměřenou poměrům. Žalobci však svou námitku prakticky vůbec nekonkretizují. Podle krajského soudu tedy je adekvátní reakce žalovaného v napadeném rozhodnutí (zejména na straně 22). Žalovaný uvedl, že v případě rodinného domu dojde (měřeno dle pokoje v 1. NP s orientací na

jihovýchod) ke snížení denního oslunění z 3h 22min na 2h 27min. Minimální normovaný limit přitom byl 1h 30min, zatímco střední hodnota je dle normy 3h. I po realizaci přístavby proto nejde o drastický pokles oslunění a hodnotově se míra oslunění stále více blíží střední míře oslunění než jeho minimální hodnotě. Na zahradu kolem rodinného domu pak má stavební záměr ještě menší vliv, jak též vyplývá z posudku oslunění ze dne 20. 7. 2020. Podle posudku Ing. Kramoliše ze dne 20. 7. 2020 dokonce nemá vůbec dojít ke snížení oslunění části zahrady rodinného domu žalobců (je již zčásti zastíněna vzrostlými tujemi vysazenými podél plotu, jimiž se žalobci pohledově odstínili od pozemku školy). Žalovanému nelze vyčítat, že se ve své argumentaci opírá o odborný posudek. Podle naměřených hodnot lze poměrně spolehlivě určit, k jaké změně v oslunění u žalobců dojde. Tedy jak moc se oslunění jejich nemovitosti zhorší. Je zjevné, že k žádnému podstatnému zhoršení oslunění nedojde a argumentace žalobců, že se žalovaný měl hlouběji zabývat jejich pohodou bydlení, tu je sama velmi povrchní.

97. Pokud jde o ztrátu výhledu, neexistuje žádné výslovně zakotvené právo na hezký výhled. Dosavadní výhled žalobců na zeleň není právem, které by zaručovaly veřejnoprávní předpisy, a podle některých názorů mu nelze poskytnout ochranu dokonce ani podle předpisů občanskoprávních (srov. Spáčil, J., Bičovský, J., Mareček, J., Wurstová, J.: *Sousedská práva*. 5. vydání. Praha: Leges, 2010, str. 173). Správní soudy přesto přiznávají osobám, které namítají ztrátu či omezení dosavadního výhledu, postavení účastníků územního řízení s možností vznášet takovéto námítky proti záměru opřené o zásah do kvality prostředí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 11. 2012, čj. 8 As 27/2012-113, č. 2776/2013 Sb. NSS). Ovšem splňuje-li stavební záměr zákonná kritéria, požadavky na oslunění okolních nemovitostí, je v souladu s územně plánovací dokumentací a nenarušuje architektonický ráz lokality, nebude zpravidla ztráta výhledu nepřiměřeným zásahem do práv sousedů (srov. rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 22. 2. 2012, čj. 10 A 94/2011-46).
98. Krajský soud považuje v nynějším případě zásah do výhledu žalobců za zcela přiměřený. Žalobci již nyní měli možnost výhledu značně omezenou vysokou budovou základní školy (která tu stála dřív než jejich dům), navíc na pozemcích školy a školky se nacházejí vzrostlé stromy, které do výhledu také zasahují. Do určité míry se žalobci připravili o výhled východním směrem i sami, a to dřevinami vysázenými na hranicích jejich pozemku, stejně jako stavbami skleníků a pařeníšť v týchž místech (vše patrné na orofotomapě vložené výše v tomto rozsudku). Co je však rozhodující – přístavba základní školy je umístěna v dostatečné vzdálenosti od domu žalobců, nikoliv přímo před jejich okny. Do výhledu jim zasáhne, ale rozhodně jim ho zcela neodejme. Z výkresu zachycujícího pohled od pozemků žalobců, který si žalobci sami vyžádali (viz body 65-68 výše) je nadto patrné, že přístavba zabírá jen část pohledového horizontu, který poněkud zužuje. Takové zásahy jsou akceptovatelné v běžných urbanizovaných lokalitách, o jakou se nyní jedná (Babice nad Svitavou sice nejsou velká obec, ale žalobci bydlí takřka v jejím centru).
99. Ze stejných důvodů nemůže žalobcům nikdo garantovat, že se v jejich okolí nebude stavět, jen aby se zachoval údajný venkovský charakter jejich bydlení. K tomu má sloužit územně plánovací dokumentace, ve které se celkový charakter území chrání.
100. Žalobci se dále obávají zvýšeného hluku, neboť kvůli realizaci stavebního záměru strmě stoupnou různé školní aktivity (jarmarky, besídky). Tato úvaha žalobců je čistá spekulace a vychází z premisy, že bude-li mít škola větší prostor, častěji bude pořádat rušivé akce. Jak ale vyplývá z projektové dokumentace, v nových prostorách vzniknou primárně odborné

učebny. Mezi obavou žalobců z pořádání většího množství akcí a plánovanou přístavbou tak není žádná zjevná příčinná souvislost. Rodinný dům si nadto žalobci postavili v době, kdy už stála současná budova základní a mateřské školy. Už na počátku bydlení proto bylo jasné, že vedle domu bude rušno, neboť sousedí s pozemkem základní a mateřské školy. S určitou úrovní hluku proto museli žalobci jako noví sousedé počítat.

101. Spekulativní povahu má též námitka žalobců, že klesne cena jejich domu a pozemků. Žalobci ji ničím nedokládají, např. znaleckým posudkem. Navíc ani nemají právo na zachování tržní hodnoty nemovitosti. Ústavní soud v usnesení ze dne 15. 1. 2019, sp. zn. I. ÚS 3197/18 uvádí, že pokles ceny věci daný sousední zástavbou v mezích územního plánu zásah do vlastnického práva zjevně nepředstavuje a trvající hodnotu věci čl. 11 Listiny základních práv a svobod nezaručuje. Prokázaná ztráta hodnoty nemovitosti by snad mohla hrát podpůrnou roli a dodat vážnost jiným námitkám týkajícím se narušení kvality prostředí a pohody bydlení. Soud však dospěl k závěru, že veškeré námitky žalobců proti stavebnímu záměru jsou nedůvodné. Sama o sobě tak námitka snížené tržní hodnoty (nadto nepodložená) nemá šanci na úspěch.

Souhlas vlastníka komunikace byl řádně prodloužen (a žalobců se to nijak netýká)

102. Toto je první z námitek, u nichž má krajský soud za to, že se nijak netýkají práv žalobců. Otázka, zda vlastník pozemní komunikace dal k záměru svůj souhlas, s právy žalobců nijak zjevně nesouvisí. Ani žalobci sami v žalobě nevysvětlují, jak by se jich případná absence takového souhlasu mohla dotknout. Za takové vysvětlení nelze považovat stručnou zmínku o „neurčitěm řešení parkování“ v bodě IX.7 žaloby. Nová parkovací místa se totiž mají nacházet úplně na opačné (východní) straně záměru než dům a pozemky žalobců. Pro zvýšení přesvědčivosti svého rozhodnutí však soud i tuto námitku stručně vypořádá.
103. Součástí správního spisu je stanovisko Správy a údržby silnic Jihomoravského kraje (dále též „SÚS“) ze dne 7. 7. 2020 a jeho prodloužení ze dne 6. 7. 2021. Žalobci však mají o tomto podkladu své pochybnosti a říkají, že podle nich nejde o validní podklad a dokonce mají podezření na to, že s ním někdo manipuloval. To dovozují z následujících skutečností: (i) původní stanovisko měl SÚS aktualizovat 6. 7. 2021 v den státního svátku, (ii) ve správním spise chybí stopa, jak se v něm aktualizované znění objevilo, (iii) na příloze ke stanovisku a jeho prodloužení ze dne 6. 7. 2021 je uvedeno starší datum, a (iv) v rozhodnutí o umístění stavby odkazuje stavební úřad jen na původní stanovisko ze dne 7. 7. 2020 a jeho prodloužení vůbec nezmiňuje.
104. Úvodem je vhodné zmínit, čím se SÚS ve stanovisku ze dne 7. 7. 2020 vlastně zabýval. Stavebník chce k silnici č. III/3831 připojit pět parkovacích míst a plánuje vyústění chodníku za parkovacím stáním. Místa chce vybudovat na pozemku p. č. 1407 ve vlastnictví Jihomoravského kraje a SÚS je orgánem, který s tímto pozemkem hospodáří. SÚS se proto vyjadřoval k dokumentaci stavebního záměru konkrétně ve vztahu k pozemku p. č. X za vlastníka pozemní komunikace. A se záměrem souhlasil. Platnost stanoviska byla jeden rok. Součástí správního spisu pak je totéž stanovisko, na kterém je zaznamenán doplněk ze dne 6. 7. 2021, který platnost stanoviska ze dne 7. 7. 2020 prodlužuje o jeden rok. Doplněk je podepsán Ing. V. V. včetně razítka SÚS. Přílohou tohoto prodlouženého stanoviska pak je situační výkres SO-06-Doprava č. 03 ve verzi 05/2020. Na něm je razítko SÚS, dle kterého byl tento výkres už součástí stanoviska ze dne 7. 7. 2020.
105. Krajský soud začne pochybností ad (iii) o tom, že přílohou prodlouženého stanoviska je neaktualizovaný situační výkres. Žalobci mají pravdu v tom, že doplněk prodlužující

stanovisko SÚS má jako přílohu situační výkres s datem 05/2020, ačkoliv v době vydání doplnku existoval aktualizovaný výkres s datem 12/2020. Podle krajského soudu však jde o nevýznamnou skutečnost. Dne 6. 7. 2021 SÚS pouze prodloužil své původní stanovisko a jak je vidět z textu tohoto prodloužení, záměrem se znovu nezabýval. Tedy jen prodloužil platnost svého dříve přijatého názoru. To, že u tohoto prodloužení SÚS nebyl připojen aktuální výkres SO-06-Doprava s datem 12/2020 by mohlo hrát roli, pokud by se chystaný záměr změnil. A to takovým způsobem, že původní stanovisko SÚS by zkrátka nebylo aktuální. K tomu ale nedošlo. Stanovisko SÚS se netýká celé stavby, ale jen jedné dílčí otázky. Jde o pozemek p. č. X, na kterém chtěl stavebník vybudovat parkovací pás pro čtyři až pět vozidel (dle způsobu najetí). Ačkoliv docházelo ke změnám na stavebním záměru jako celku, pro stanovisko SÚS je důležité jen umístění plochy pro parkování při silnici III/3831. To je stejné na situačním výkresu 05/2020, na situačním výkresu SO-06-Doprava 12/2020 i na koordinační situaci stavby (3/2021). Lze to vyčíst například ze strany 11 Souhrnné technické zprávy (doplněné 03/2021), která zmiňuje přesně ty parametry, které SÚS ve svém stanovisku schválil – parkovací plocha pro čtyři až pět vozidel (dle způsobu najetí), šířka 2 m (stanovisko SÚS chybně uvádí délku, ale jde o zřejmý omyl), dopravní značení parkování značkou IP13e. Proto bylo irelevantní, že přílohou prodloužení stanoviska nebyl nový výkres.

106. Nedůvodná je též pochybnost ad (ii) o způsobu, jak se prodloužené stanovisko dostalo do správního spisu. Žalobci dle svých slov nahlíželi do spisu dne 4. 8. 2021 a prodloužení stanoviska tam nebylo. K ochraně práv žalobců je esenciální, aby měli možnost vidět všechny podklady pro rozhodnutí a aby se k nim mohli vyjádřit. Tedy, aby nedocházelo ke „kabinetnímu“ dokazování, na jehož konci by účastník řízení viděl výsledek (rozhodnutí), aniž by mu bylo jasné, proč a na základě čeho k němu správní orgán dospěl. V nyní řešené kauze žalobci tvrdí, že 4. 8. 2021 do správního spisu u stavebního úřadu nahlíželi a prodloužení stanoviska SÚS ze dne 6. 7. 2021 tam nebylo. Stavební úřad naopak odpovídá, že tam bylo. Pro vyřešení této otázky není ve správním spise dost dobře čitelná procesní stopa a není bezpochyby prokázáno, že by žalobcům skutečně bylo při nahlížení 4. 8. 2021 předloženo i ono prodloužení stanoviska SÚS. Též se mohlo stát, že si jej žalobci ani nevšimli. Jak krajský soud výše zmínil, prodloužení stanoviska je vyznačeno jen na jeho původní verzi ze dne 7. 7. 2020 a žalobci jej mohli jednoduše přehlédnout, neboť jej považovali za jim známou listinu. Za klíčové však krajský soud považuje, že žalobci znali obsah stanoviska SÚS, které bylo podkladem pro územní rozhodnutí. Jak krajský soud uvedl, situace ohledně parkování na pozemku p. č. X se nezměnila a žádné další podmínky si SÚS nevytyčil. Skutečně šlo jen o prodloužení platnosti stanoviska. Těžko by proti němu žalobci uplatnili nějaké věcné námitky, které neuplatnili proti samotnému stanovisku SÚS ze dne 7. 7. 2020. Proto i kdyby došlo k eventualitě, že žalobci prodloužení stanoviska SÚS viděli až v odvolacím řízení, byla by to jistě vada správního řízení, která ale nemohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí o umístění stavby.
107. Dále krajský soud nepřisvědčil ani námitce ad (iv), podle které stavební úřad v rozhodnutí o umístění stavby argumentoval jen původním stanoviskem ze dne 7. 7. 2020 a jeho prodloužení nezmínil. Takový postup je logický. Otázkou nutnou pro posouzení stavebního záměru totiž řeší právě stanovisko ze dne 7. 7. 2020. Následné prodloužení jen potvrdilo tyto závěry a jejich platnost prodloužilo o další rok. Je tak zbytečné argumentovat prodloužením, které žádné vlastní závěry nepřináší. Žalobci se mylně domnívají, že tu jsou nějaká dvě stanoviska a z nich je třeba jedno vybrat. Ale stanovisko SÚS je jen jedno, které v důsledku prodloužení platilo dva roky.

108. Zůstává tak jen námitka ad (i), že SÚS prodloužil své stanovisko v den státního svátku. Tato pochybnost přetrvává, ovšem jako jediná. Takto osamoceně nemůže věrohodně zpochybnit pravost prodloužení stanoviska SÚS. Prodloužení stanoviska v den státního svátku je představitelné - může být například způsobeno přesčasem určeného zaměstnance. Stejně tak mohlo dojít k tomu, že zaměstnanec SÚS se při dataci spletl. Nelze samozřejmě vyloučit ani možnost, že příslušný zaměstnanec stanovisko vydal až po státním svátku, a pak je antedatoval, aby bylo formálně vydáno ještě za platnosti stanoviska předchozího. Opět se však nabízí otázka, jak by takovýto nešvar, i kdyby k němu došlo, mohl zasáhnout práva žalobců.
109. Pokud snad chtěli žalobci tvrdit, že prodloužení stanoviska vůbec nevyhotovila SÚS, pak ani tato argumentační linka krajský soud nepřesvědčila. Na prodloužení stanoviska je razítko SÚS a podpis osoby, který jej vyhotovila. Dále SÚS obdržela jak rozhodnutí o umístění stavby, tak napadené rozhodnutí (viz rozdělovníky obou rozhodnutí). Jestliže by skutečně prodloužení stanoviska SÚS nevydala, zřejmě by se sama ozvala. Takto ostatně argumentoval i žalovaný (viz str. 23 a 24 napadeného rozhodnutí).

Žalovaný správně změnil výrok územního rozhodnutí (a žalobců se to nijak netýká)

110. Žalobci též žalovanému vytýkají, že změnil výrok územního rozhodnutí, aniž by byly splněny podmínky v § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu a navíc provedenou změnu nezdůvodnil. Krajskému soudu ale ani u této námitky není jasné, jak by počet vnějších a vnitřních svodů odvádějících vodu ze střechy navržené stavby či šířka liniové vpusti pod chodníkem, který s pozemkem žalobců bezprostředně sousedí, mohly zasáhnout práv žalobců. Přesto se soud k uplatněným žalobním bodům alespoň stručně vyjádří.
111. Co se § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu týče, změna rozhodnutí by měla mít s ohledem na zásadu ekonomie řízení přednost před rušením (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 12. 2018, čj. 6 As 286/2018-34, č. 3837/2019 Sb. NSS). Ano, jsou tu jistá omezení. Změnou rozhodnutí nesmí žalovaný odejmout osobě, které v rozhodnutí ukládá povinnost, možnost se odvolat. A jelikož odvolací orgán může doplnit řízení o nové podklady, musí umožnit účastníkům řízení, aby se s nimi seznámili a vyjádřili se k nim. To má bránit překvapivým rozhodnutím. Žalobci ovšem netvrdí, že by tyto podmínky žalovaný nedodržel. Žádnou povinnost žalobcům neukládal a žalobci byli v průběhu odvolacího řízení seznámeni se všemi podklady.
112. Žalobci uvádí, že ve spise chybí listina zobrazující odvodnění střech. Je pravda, že v Souhrnné technické zprávě (doplněné 03/2021) se na str. 46 uvádí, že způsob odvodnění střech je navržen v „PD-stavo – řešení střechy“. Žádný takto označený výkres není součástí stavební dokumentace. Avšak je zde obsažen výkres „D-04: Dostavba ZŠ – Půdorys střechy“, který zachycuje střechu přístavby ZŠ. Je tak zřejmé, že došlo pouze k nepřesnému označení výkresu. Technická zpráva dále na témže místě uvádí, že dešťové vody budou svedeny do stávajících uličních vpustí, a že pro mateřskou školu jsou navrženy dva vnější dešťové svody a pro základní školu pak dva vnější svody a jeden vnitřní. Krajský soud dává za pravdu žalobcům, že výše citovaný výkres D-04 není v tomto ohledu přehledný a dva vnější svody tam zakresleny nejsou. Nicméně souhrnná technická zpráva a výrok napadeného rozhodnutí jsou zajedno v tom, že odvodnění střechy přístavby základní školy bude vyřešeno prostřednictvím dvou vnějších a jednoho vnitřního svodu. Proto byla-li tu v této otázce nějaká nejistota, je tím vyřešena. Přitom zmíněný výkres je z roku 2018, zatímco ostatní listiny jsou „novější“. Otázku svodů považuje krajský soud za marginální, protože

se jimi určuje jen to, jak přesně dojde k odvodnění střechy přístavby. A krajský soud postrádá jakékoliv vysvětlení, proč by mělo být z pohledu žalobců důležité, zda bude střecha přístavby základní školy odvodněna jedním vnějším svodem, nebo dvěma.

113. Nedůvodná je i žalobní námitka, že žalovaný ve výroku napadeného rozhodnutí změnil délku liniové vpusti na 1,5 m, ačkoliv výkres C (koordinační situace stavby) počítá s 1,4 m. Souhrnná technická zpráva (doplněná 03/2021) na str. 17 skutečně počítá s liniovou vpustí o délce 1,5 m a šířce 0,5 m. Krajský soud ověřil a uznává, že ve výkresu C.2 koordinační situace stavby (doplnění 3/2021) jsou nepřesné údaje. Liniová vpust má dle výkresu skutečně žalobci zmíněnou délku 1,4 m. Jde ovšem o zjevný překlep. Z výkresu lze vyčíst, že je vpust navržena přes celou šířku chodníku (bet. dlažba), která je 1,5 m. Obě hodnoty jsou zaznačeny vedle sebe a stejně okótovány. Hodnota 1,4 m tak zjevně nedopatřením neodpovídá technické zprávě ani šířce chodníku. Z celkové dokumentace proto skutečně vyplývá délka liniové vpusti 1,5 m, a jakékoliv případné pochybnosti odstranil žalovaný tím, že tuto hodnotu nastavil jako závaznou ve výroku územního rozhodnutí. Navíc jde v podstatě o marginálii s ohledem na celý stavební záměr.
114. Svou argumentaci završují žalobci tím, že žalovaný změnil výrok rozhodnutí o umístění stavby, ačkoliv neodstranil rozpory v projektové dokumentaci. Jak ale krajský soud výše vysvětlil, rozpory jsou marginální, dobře vysvětlitelné a žalovaný naopak svým zásahem věci postavil najisto.
115. Ke změně výroku prvostupňového rozhodnutí žalobci ještě namítají, že žalovaný argumentuje zlepšením stávajícího stavu, tedy stavu před prováděním stavebních prací. Odůvodnění změny se však mělo týkat srovnáním se stavem po realizaci přístavby. Není příliš jasné, kam touto námitkou žalobci míří. Ono zlepšení stavu zmínil žalovaný na straně 21 napadeného rozhodnutí, když vysvětloval, jak se změní způsob odvodnění dvora školy. A ono zlepšení viděl ve srovnání stavu před stavbou se stavem po její realizaci – to vše navíc jen při rekapitulaci závěrů prvostupňového rozhodnutí. Není jasné, jaký vliv to podle žalobců má mít na správnost posouzení stavebního záměru.

Uložení stavebního odpadu i odvodnění zpevněných ploch jsou jasně vyřešeny (a žalobců se to nijak netýká)

116. I zde musí soud na úvod poznamenat, že námitky žalobců nemají žádnou zjevnou souvislost s jejich právy. Žalobci netvrdí, že by měl být stavební odpad ukládán v blízkosti jejich pozemků nebo že by je manipulace s ním měla nějak ovlivnit. Stejně tak neuvádí, že by snad způsob odvodnění zpevněných ploch mohl způsobit, že jejich pozemky budou podmačeny apod. Nutno podotknout, že se zpevněné plochy převážně nacházejí na nádvoří základní školy a mají být od pozemku žalobců odděleny novou stavbou skladu/dílny. Motivace žalobců brojit proti odpadovému hospodaření během výstavby a proti údajným nesrovnalostem v množství odvodňovaných zpevněných ploch není patrná ani z odvolání ze dne 17. 9. 2021, kde uplatnili totožné námitky. Není úkolem soudu, aby tyto skutečnosti za žalobce domýšlel. Soud má tudíž za to, že ani tyto námitky se práv žalobců nijak nedotýkají a vypořádá je jen pro pořádek a stručně. Navíc žalovaný na obě námitky odpověděl a krajský soud proto odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí (strany 19-21).
117. Za prvé, žalobcům není jasné řešení zeminy, suti a odpadu ze staveniště. Rozhodnutí o umístění stavby ve výroku (bod č. 20) řeší otázku zeminy, suti a odpadu ze staveniště s odkazem na závazné stanovisko Městského úřadu Šlapanice. Stavební úřad tam například

uvádí, že odpady ze stavby lze shromažďovat jen na pozemku p. č. X. Na straně 6 rozhodnutí o umístění stavby zase stavební úřad uvádí, že pro příjezd na staveniště bude využíván sjezd u mateřské školy na silnici III/3831. Z těchto podmínek je jasné, kde bude odpad skladován a přes jaký výjezd jej bude stavebník vyvážet. S využíváním stejného místa výjezdu počítá i souhrnná technická zpráva (doplněná 03/2021) na straně 16. Jde navíc o výjezd na zcela opačnou stranu, než leží pozemky žalobců.

118. A za druhé, jde o námitku, že není přehledně vyřešeno odvodnění zpevněných a nezpevněných ploch. K tomu lze odkázat na stranu 8 výroku rozhodnutí o umístění stavby, kde stavební úřad uvádí, že zpevněné plochy budou odvodněny drenážním potrubím a liniovou vpustí, které budou napojeny na dešťovou kanalizaci. V souhrnné technické zprávě (doplněná 03/2021) pak lze množství dešťové vody najít na straně 43 a na straně 48 lze nalézt další údaje o odvodnění zpevněných ploch (propustné šterkové podloží se spádem k trativodu, dvě větve trativodu, dešťová kanalizace). Nad rámec nutného krajský soud dodává, že rozměry zpevněné plochy pro výpočet množství dešťové vody jsou stejné ve všech verzích technické zprávy (05/2020, 12/2020 a 03/2021).

VII. Náklady řízení

119. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu těch nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který úspěch ve věci neměl. Žalobci před soudem neuspěli (soud žalobu zamítl jako nedůvodnou), proto nemají právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu by jinak – jakožto úspěšnému účastníkovi řízení – právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, s ohledem na judikaturu Nejvyššího správního soudu mu je však nelze přiznat, neboť nepřesahují rámec jeho běžné úřední činnosti (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 31. 3. 2015, čj. 7 Afs 11/2014-47, č. 3228/2015 Sb. NSS).
120. O nákladech osob zúčastněných na řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 5 s. ř. s., podle něhož má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu jen těch nákladů, které ji vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. V tomto řízení žádná povinnost osobám zúčastněným na řízení uložena nebyla.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních právních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 21. 12. 2023

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu